

TREČIOJI INTERNETO SENSACIJOS – TRILOGIJOS
„AR SAKIAU, KAD MYLIU TAVE?“ – KNYGA

Ar sakiau, kad ilgiuosi tavęs?

ESTELLE MASKAME

Vanduo šaltas, bet vis tiek įsibrendu iki kulkšnių. Rankose laikau „Converse“ sportbačius, raištelius apsukusi apie pirštus; kaip visada kyla vėjas. Tamsu, tad toli nematau per žemas bangas, bet vis girdžiu aplink mane šniokščiantį ir banguojantį vandenyną ir kone užsimirštu esanti ne viena. Dar girdėti sproginėjantys fejerverkai, juokas ir balsai, šventės triukšmas ir džiūgavimai. Beveik pamirštu, vos akimirką, kad šiandien – Liepos ketvirtoji.

Pro mane per vandenį pralekia mergina ir išsklaido ramią, švelnią mano nuotaiką. Ją nusiveja vaikinai. Greičiausiai širdies draugas. Pūškuodamas pro šalį netyčia aptaško mane vandeniu, tada garsiai kvatodamas sugriebia merginą ir prisi-traukia. Nejučiomis sugriežiu dantimis, o mano pirštai su apvyniotais aplink juos raišteliais susigniaužia į kumštį. Jaunuoliai maždaug mano metų, bet nesu jų mačiusi. Greičiausiai ne vietiniai, o atkeliavę iš kokio nors kaimyninio miesto į Santa Moniką švęsti senos geros Liepos ketvirtosios. Nesuprantu, kodėl. Juk per šią šventę čia nieko ypatinga nevyksta. Fejerverkai uždrausti, tai antrasis pagal nesąmoningumą įstatymas, su kuriuo esu susidūrusi per visą gyvenimą. Pirmasis – kad Oregone neleidžiama vietos gamtinių dujų gavyba. Tad fejerver-

verkų ir nėra, tie, kurie matyti iš čia, rengiami tik pietuose, Marinoje del Rei, ir šiaurėje, Pasifik Paliseidse. Jau po devintos vakaro, tad fejerverkai ką tik ėmė poškėti ir vienur, ir kitur. Tolumoje dangų nušviečia spalvos, jos negausios ir neryškios, bet to pakanka turistų ir vietos gyventojų džiaugsmui.

Porelė dabar bučiuojasi vandenyje, tamsoje, ją nušviečia iš Ramiojo Vandenyno parko atsklindančios šviesos. Nusuku akis. Patraukiu tolyn nuo molo ir lėtai brendu per Ramųjį vandenyną tolyn nuo to Liepos ketvirtosios sujudimo. Ant molo žmonių daugiau. O čia, paplūdimyje, ne taip judru, tad galiu kvėpuoti. Šiais metais tiesiog nepatiriu viso to Nepriklausomybės dienos jaudulio. Su šia diena susiję per daug atsiminimų, apie juos galvoti nenoriu, tad brendu palei krantą vis tolyn.

Sustoju tik išgirdusi Reičelę, ji šaukia mane vardu. Iki tol buvau pamiršusi, kad laukiau jos grįžtant. Pasisuku vandenyje į savo geriausią draugę, striksinčią ir bėgančią per smėlį prie manęs. Jai aplink galvą apsukta skarelė su Amerikos vėliavos dryžiais, rankose ji laiko dvi ledų porcijas. Gal prieš penkiolika minučių buvo nuėjusi jų pirkti į „Soda Jerks“, ši parduvė, kaip ir daugelis kitų prie molo, šįvakar dirba ilgiau nei paprastai.

– Dar suspėjau prieš uždarant, – prataria kiek uždususi Reičelė. Į uodegą suimti jos plaukai švysteli per pečius, ji sustoja ir paduoda man ledų porciją pirmiau lyžtelėjusi, kas nutekėjo per smilių.

Išbrendu iš vandens ir šyptelėjusi jai padėkoju. Ištisą vakarą tylėjau ir vis dar negaliu apsimesti, kad man viskas gerai, kad esu laiminga kaip visi. Laisvąją ranka paimu ledus, kita vis dar laikau raudonus „Converse“ sportbačius – šiandien raudonas apavas yra didžiausias mano patriotiškumo ženklas – ir greitai nužvelgiu ledus. Jie vadinami „Tobogano karusele“ – toks

įrenginys sukasi Lufo hipodrome. Kavinė „Soda Jerks“ yra už kampo. Esu namie jau tris savaites, tad ne kartą buvome ten užsukusios ledų. Šiomis dienomis ledų pertraukėlės išties dažnesnės už kavos pertraukėles. Ledai labiau paguodžia.

– Visi yra ant molo, – primena Reičelė. – Gal ir mes ten eikim, – siūlo atsargiai, lyg tikėdamasi, kad tuojau pat ją nutrauksiu savuoju „ne“. Tada nuleidžia mėlynas akis į ledus ir greitai jų atsikanda.

Kol ji valgo, mano akys jai per petį nuslysta iki molo. Ramiojo Vandenyno apžvalgos ratas rodo kasmetinę Liepos 4-ajai skirtą programą – tūkstančiai šviesos diodų užprogramuoti blykčioti raudonai, mėlynai ir baltai. Tai prasidėjo iškart po aštuonių, nusileidus saulei. Mudvi stebėjome švieses kelias minutes, bet jos greitai atsibodo. Sulaikiusi atodūsi žvilgsniu perbėgu lentinį taką. Ten tikrai daugybė žmonių, bet nebeneriu daugiau bandyti Reičelės kantrybės, tad sutinku.

Apsigręžusios patraukiame paplūdimiu nardydamos tarp žmonių, kurie vakaroja ant smėlio, ir tylėdamos valgome ledus iš plastikinių išsinešti skirtų indelių. Po kelių minučių stabteliu apsiauti savo sportbačių.

– Ar jau susisieki su Megana?

Slėpdama batraiščių galus sportbačiuose pakeliu akis į Reičelę.

– Nemačiau jos.

Atvirai kalbant, nė neieškojau, nors Megana yra sena mūsų draugė. Ir tiek. Bet ji vasarai grįžo namo, tad Reičelė stengiasi mus tris vėl suburti.

– Kada nors susitiksim, – prataria ji ir iškart pakeičia temą: – Girdi, švieselės šiomet užprogramuotos blykčioti „Daft Punk“ dainos ritmu!

Ji šokteli pirmyn, apsisuka smėlyje ir ima judinti pečius pirmyn atgal. Sugriebia mano laisvąją ranką, prisitraukia mane ir plačiai šypsodama, tiesiog švytėdama sukasi ratu. Nenoromis truputį pašoku su ja, nors muzikos negirdėti.

– Dar viena vasara, dar vieni metai.

Atsitraukiu nuo draugės, stengdamasi neišmesti ledų, ir nužvelgiu ją. Reičelė vis siūbuoja, šoka pagal nežinia kokią jos galvoje skambančią dainą. Užsimerkia, vėl ima suktis, o aš galvoju apie jos žodžius. Dar viena vasara, dar vieni metai. Ketvirtą vasarą mudvi geriausios draugės, ir, nors pernai buvome trumpam išsiskyrusios, esame artimos kaip visada. Nebuvau tikra, kad Reičelė atleis už mano klaidas, bet ji atleido. Sugebėjo jas pamiršti, nes buvo svarbesnių dalykų. Pavyzdžiui, pirkti man ledus ir rengti keliones po valstiją, kad prasiblaškyčiau, kad geriau jausčiausi. Sunkiais laikais reikia geriausių draugų. Nors pernai man teko iškeliauti į Čikagą ir gyventi pirmuosius metus koledže, likome geriausios draugės. Dabar grįžau į Santa Moniką ir būsiu čia iki rugsėjo, tad turime gražaus laiko būti kartu.

– Renkasi minia! – šukteliu jai. Mano lūpų kampučiai pakyla, šypsausi, nes Reičelė kaipmat atsimerkia, apsidairo, jos skruostai nurausta. Keli žmonės netoliese žiūrėjo, kaip ji šoka tyloje.

– Metas sprukti, – sušnibžda Reičelė, sugriebia mane už riešo ir leidžiasi bėgti. Tempia mane per paplūdimį, mums iš po kojų žyra smėlis, aidi mūsų juokas, ir man telieka lėkti su ja. Toli nebėgame, tik keliolika metrų, kad paspruktume nuo žiūrovų.

– Pasiteisinsiu, – šniokštuoja ji, – Liepos ketvirtąją galima apsikvailinti. Tai toks virsmo ritualas. Šitaip pabrėžiama, kad esam laisva tauta. Žinai, galim daryti, ką tik, po galais, norim.

Norėčiau, kad taip būtų. Jei ko išmokau per devyniolika savo metų šiame pasaulyje, tai kad nieku gyvu *negalime* daryti, ko tik, po galais, norime. Negalime išgauti savo dujų. Negalime laidyti fejerwerkų. Negalime paliesti Holivudo riboženklio. Negalime pažeisti įstatymų. Negalime bučiuoti savo įbrolių. Aišku, *galėtume* visa tai daryti, bet turėtume būti tokie drąsūs, kad atsakytume už pasekmes.

Vartau akis priešais Reičelę, kol lipame laiptais iki molo, o iš Ramiojo Vandenyno parko sklindanti muzika vis garsėja. Apžvalgos ratas vis dar žybčioja raudonai, mėlynai ir baltai. Visas pramogų parkas apšviestas, nors ir ne tokiomis patriotinėmis spalvomis. Mums braunantis per automobilių aikštelę prie molo, landžiojant tarp mašinų, kurios stovi per arti viena kitos, pastebiu Džeimį. Jis su savo mergina Džene. Juodu susitikinėja jau beveik dvejus metus. Automobilių aikštelės kampe jis prispaudęs ją prie seno nutrinto ševrolė keleivio durelių. Juodu glamžosi. Akivaizdu.

Reičelė irgi bus pastebėjusi porelę, nes stabtelėjusi įsmeigia į ją akis.

– Girdėjau, jis turi bėdų, – sumurma ji. – Tikra savo brolio kopija, kai šis buvo jo metų, tik Džeimis šviesiaplaukis.

Beveik nejučia mesteliu Reičelei įspėjamą žvilgsnį, nes ji paminėjo Džeimio brolių, mano įbrolių. Mudvi apie jį nekalbame. Netariame jo vardo. Nebeminime. Reičelė pamato įsitempusį, griežtą mano veidą ir suvokusi savo klaidą skubiai atsiprašo, delnu užsidengdama burną.

Truputį atsipalaidavusi vėl žvilgtelį į Džeimį ir Dženę. Juodu vis dar bučiuojasi. Pakėlusį akis į dangų sviedžiu nebaigtus valgyti ledus šiukšliadėžėn ir kostelėjusi sušunku:

– Nepamiršk kvėpuoti, Dže!

Reičelė kvatojasi iki uždusimo ir žaismingai ploja man per petį. Džeimis pakelia žibančias akis, jo plaukai sutaršyti, o aš ištiesiu ranką ir pamojuoju. Dženė, rodos, grius negyva iš nepatogumo pamačiusi mane, o įbrolis tiesiog susinervina, kaip visada, kai mėginu jam ką nors pasakyti.

– Eik velniop, Idena! – subliūva jis per visą aikštelę; tarp mašinų nuaidi šaižus balsas. Sugriebęs Dženę už rankos apgręžia ją ir nusitempia tolyn nuo mūsų. Greičiausiai visaip stengėsi šįvakar pasprukti nuo Elos, nes jei trokšti pabūti vienas su mergina, tikrai nenori būti pastebėtas mamos.

– Jis vis dar nesikalba su tavimi? – liovusis kikenti paklausia Reičelė.

Gūžteliu pečiais ir vėl patraukiu pirmyn, pirštais liesdama plaukų galiukus. Jie dabar ataugę kiek žemiau pečių. Nusikirpau žiemą.

– Aną savaitę paprašė paduoti druskos, – sakau. – Ar tinka?

– Ne.

– Tada, vadinasi, vis dar nesikalbam.

Džeimis ne per labiausiai mane mėgsta. Ne todėl, kad jam septyniolika ir jis patiria bendravimo sunkumų, nei iš šio, nei iš to prasidėjusių praėjusiais metais, bet kad jam vis dar bloga nuo manęs. Ir nuo vyresniojo brolio. Džeimis negali pakęsti nė vieno iš mūsų; nors daugybę kartų stengiausi jį įtikinti, kad nebėra dėl ko nerimauti, jis manimi netiki. Paprastai išleikia iš kambario ir dar trenkia durimis ar net dvejomis.

Sutrikusi atsidūstu, ir mudvi su Reičele toliau traukiame lentinu taku, kur tebėra daugybė žmonių, kaip buvo prieš kelias valandas. Būriuojasi daug tėvų su mažais vaikais, daug šunų šmirinėja palei kojas. Daug jaunų porų, tokių kaip ana pora paplūdimyje, įsibridusi į vandenį. Negaliu žiūrėti į jas. Regint sunertas rankas ir šypsenas vienas kitam, man ima mausti pil-

vą. Neatrodo, kad jame plazda drugeliai, o tiesiog skauda. Kaip visada nekenčiu visų porų, kurias tik pamatau.

Po kelių minučių Reičelė stabteli pasišnekučiuoti su keliomis pažįstamomis bendramokslėmis. Miglotai prisimenu tas merginas, prieš kelerius metus susidurdavau su jomis mokykloje ar promenadoje. Nepažįstu jų. O jos mane pažįsta. Dabar visi mane pažįsta. Juk esu *ta pati Idena*, mergina, sulaukianti pasibjaurėjimo kupinų žvilgsnių, iš manęs tyčiojamasi ir šaipomasi, kad ir kur būčiau. Kaip tik tai vyksta ir dabar. Nors stengiuosi šiltai šypsotis toms sutiktoms mergaitėms, atsako nesulaukiu. Abidvi piktai pašnairuoja į mane ir nususuka, prieina arčiau Reičelės ir visiškai neketina su manimi bendrauti. Sučiaupiu lūpas, suneriu rankas ant krūtinės ir spardydamas lentas po kojomis laukiu, kol draugė baigs kalbėtis.

Šitaip esti kaskart, kai grįžtu namo į Santa Moniką. Žmonės čia manęs nebemėgsta. Mano, kad esu kuoktelėjusi ir keista. Yra kelios išimties, kaip antai mama ir Reičelė, bet tik tiek. Visi kiti tiesiog smerkia mane, nors ir nežino visos istorijos. Turbūt blogiausia buvo, kai pernai grįžau Padėkos dienos šventei. Tada nuo praėjusio rugsėjo pirmą kartą atsidūriau namie, o gandai vos per mėnesį, kol manęs nebuvo, pasklido kaip ugnis. Tad per Padėkos dieną visi jau žinojo viską. Iš pradžių nesuvokiau, kas dedasi ir kodėl viskas staiga pasikeitė. Nesupratau, kodėl Keitė Vans, su kuria mokykloje kartu lankiau kelias pamokas, nuleido galvą ir nusigrėžė į kitą pusę, kai jai pamojavau. Kodėl jauna mergina, aptarnavusi mane kavinėje, nusikvatojo bendradarbei į akis, man išeinant. Nenutuokiau, kas dedasi, iki pat sekmadienio, kai Los Andželo oro uoste laukiau skrydžio į Čikagą. Tada visiškai nepažįstama mergina tyliai manęs paklausė: „Ar ne tu susitikinėjai su savo įbroliu?“

Reičelė ilgai nesišnekučiuoja, kas kelios sekundės žvilgčioja į mane lyg mėgindama patikrinti, ar viskas gerai. Nors kaskart, jai pažvelgus, nerūpestingai trukteliu pečiais, kad ji manytų, jog taip ir yra, vis tiek nutraukia pokalbį – pasako merginoms, kad mums reikia kažin kur eiti, nors iš tiesų nieko mums nereikia. Todėl ir myliu Reičelę.

– Daugiau su jomis nesikalbėsiu, – pareiškia ji tvirtu balsu, merginoms nuėjus, išmeta ledus į šiukšliadėžę ir ima mane už parankės. Tada taip staigiai krypteli mane Ramiojo Vandenyno parko pusėn, kad vos nenusisuku sprando.

– Atvirai kalbant, man tai neberūpi, – mėginu jai pasakyti. Skinamės kelią per minią, – ji nebeatrodo tokia gausi, kai esame jos dalis, – ir leidžiuosi Reičelės tempiama lentiniu taku.

– Aha, – santūriai atitaria ji lyg netikėdama.

Ketinu toliau įrodinėti, kad man nieko netrūksta ir šiaip viskas kuo puikiausiai, bet man nespėjus prasižioti kai kas patraukia mūsų dėmesį. Nežinia iš kur išdygsta Džeikas Maksvelas ir kaip įbestas užstoja mums kelią. Jis dar senesnis mudvių draugas nei Megana, ir šįvakar jau buvome jį sutikę. Prieš porą valandų, dar daugmaž blaivų. Dabar taip apie Džeiką nepasakytum.

– Štai kur jūs! – suėmęs už rankų jis mus atskiria ir seilėdamasis pabučiuoja mums krumplius.

Tai pirmoji vasara, kai Džeikas grįžo namo iš Ohajo. Jau spėjau susidurti su juo anksčiau, pirmą kartą per dvejus metus, ir mane nustebino jo barzda, o jis dar labiau nustebino, kad tebegyvenu Santa Monikoje. Kažkodėl Džeikas manė, kad seniausiai grįžau į Portlandą. Jei nekreipsime dėmesio į barzdą ir visokius mūsų spėjimus apie vienas kitą, jis atrodo nepasikeitęs. Vis toks pat mergininkas, vis dar nė nemėgina to neigti. Kai Reičelė Džeiko paklausė, kaip sekasi, jis atsakė, kad ne per

nuostabiausiai, nes abidvi jo merginos ką tik jį paliko, o jis nesupranta, kodėl. Lyg nebūtų aišku.

– Iš kur gauni alaus? – klausia Reičelė, raukydama nosį ir traukdama ranką iš jo delno. Ji stengiasi perrėkti muziką, sklindančią nuo Ramiojo Vandenyno parko.

– Iš Ti Džei, – atsako Džeikas. Jeigu kartais nežinotume, kas jis, Džeikas akimis ir nykščiu parodo sau už nugaros. Ti Džei turi butą paplūdimyje. Lyg kada nors galėčiau pamiršti. Man sugniaužia paširdžius vien nuo prisiminimų. – Jis mane čia atsiuntė surinkti būrio. Ar esate nusiteikusios dūzgėms?

Tariant šį žodį, Džeiko akys žybteli, o man sunku rimtai žiūrėti į jo dėvimus berankovius marškinėlius. Ant jų nupieštas erelis virš JAV vėliavos, per erelio kojas eina užrašas didžiosiomis raidėmis: LAISVĖ. Atrodo visiškai juokinga, bet ne taip beprotiška kaip laikina erelio tatuiruotė, kurią Džeikas išdidžiai užsiklijavęs ant kairio skruosto. Imu abejoti, ar jis apsvaigęs tik nuo alaus.

– Dūzgės? – pakartoja Reičelė. Pasikeičiame žvilgsniais, ir iš draugės akių galiu iškart pasakyti, kad ji norėtų ten eiti.

– Taip, taip, – tvirtina Džeikas, entuziastingai mums vypsodamas pro tą savo barzdą. – Yra alaus statinėse ir visko! Nagi, juk Liepos ketvirtoji. Savaitgalis. Turit ateiti. Visi bus ten.

Susiraukiu:

– Visi?

– Ti Džei ir visi vaikinai, Megana su Džaredu jau ten, vėliau ateis Dinas, manau, Ostinas Kamer...

– Pasuoju.

Džeikas liaujasi kalbėjęs, jo vypsni pakeičia sutrikimo išraiška. Jis pažvelgia į Reičelę ir, esu tikra, labai greitai pavarto akis. Tada vėl įsmeigia jas, gerokai paraudusias, į mane, švelniai suima už pečių ir papurto.